

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **F. B.**
zastoupen advokátem: Mgr. Umar Switat
sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19
adresa pro doručování: Praha 2, V Tůních 11

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3, P. O. Box 78

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2022, čj. CPR-35623-8/ČJ-2022-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný projednal odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 8. 2022, čj. KRPH-84221-26/ČJ-2022-050022-SV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na

území členských států Evropské unie, a to v délce 2 roky, stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím uvedené prvostupňové rozhodnutí změnil pouze tak, že ve výroku vypustil jeho část odkazující na ustanovení „§ 119 odst. 1 písm. b) bod 6“, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost a tvrdí, že rozhodnutím byl v řízení, které jeho vydání předcházelo, zkrácen na svých procesních právech.
4. Žalobce především poukázal na svůj vážný zdravotní stav. Uvedl, že je dlouhodobě nemocný, trpí silným diabetem a jeho zdravotní stav se výrazně zhoršil. Správnímu orgánu zaslal žádost o poskytnutí neodkladné lékařské péče a požádal, aby byl vyšetřen v nemocničním zařízení, případně aby byl na základě výsledku vyšetření hospitalizován. Realizace správního vyhoštění by mohla žalobce ohrozit na jeho zdraví i na životě. Má zato, že je obecně známo, že v jeho zemi původu není pro všechny potřebné dostatečně zajištěna lékařská péče, přičemž se nutně musí léčit a zdravotně stabilizovat. V průběhu správního řízení se nedopatřením správní orgán s jeho zdravotním stavem nevypořádal, čímž nezjistil úplný skutkový stav věci a dospěl k nesprávnému závěru.
5. Žalobce uvedl, že ve správním řízení je možné provedení důkazu odmítnout jen za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto. Aby závěr žalovaného mohl obstát, je třeba žalobci umožnit unesení důkazního břemene, což znamená provést jím navrhované důkazy. Bez provedení jím navržených důkazů přitom nelze považovat skutkový stav za zjištěný a dostatečný pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.
6. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé. Žalovaný měl možnost rozhodnout o mírnějším postupu ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť zdravotní stav žalobce vyžaduje okamžitou léčbu a realizace vyhoštění s nepředvídatelným datem by jej mohla zdravotně poškodit. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, které mu brání v realizaci účinné léčby. Dle žalobce žalovaný nezjistil skutkový stav věci, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán nezkoumal, do jaké míry by realizace správního vyhoštění zhoršila zdravotní stav žalobce, resp. nezkoumal, do jaké míry mu vzniká újma na zdraví i újma materiální. Zdůraznil, že správní vyhoštění má být opatřením, nikoli trestem a za daného stavu věci nebylo na

místě jej ukládat. Žalobce žádal, aby soud k uvedeným skutečnostem přihlédl, neboť mají zásadní význam k posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

7. Žalobce dále namítl i porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán nepřiměřeně zasáhl do jeho soukromého a rodinného života. Dle jeho názoru správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu, neboť řádně neposuzoval naznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu soukromého života. Dle judikatury Ústavního soudu (III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97) princip přiměřenosti předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Žalobce má za to, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění, nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně osobního a rodinného života.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i na shromážděný spisový materiál. Uvedl, že v rámci řízení o správním vyhoštění byly v případě žalobce zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování naplnění znaků skutkových podstat uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Vyslovil přesvědčení, že v rámci předmětného řízení byla přezkoumatelným způsobem zjištěna a vypořádána rovněž otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 v návaznosti na ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona.
9. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení nebyly uplatněny v zásadě žádné faktické námitky a odvolání žalobce i přes výzvu správního orgánu I. stupně zůstalo odvoláním blanketním.
10. Ke zdravotnímu stavu žalobce žalovaný dodal, že žalobce se v průběhu vedeného řízení cítil zdravý, jeho zdravotní stav nebyl podle všeho důvodem k opuštění země původu. Žalovaný k tomu poznamenal, že cestu na území Evropské unie absolvoval žalobce zcela ilegálně a v úkrytu, a jeho zdravotní stav mu v takovém počínání evidentně nikterak nebránil. Námitky spojené se zdravotním stavem, resp. natolik závažným zdravotním stavem, aby bránil vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tak žalovaný označil za účelové a mající za cíl odvrátit následky spáchaného protiprávního jednání.
11. Závěrem žalovaný vyslovil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, žádné porušení zákonných ustanovení neshledal, a navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

12. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 14. února 2023, se účastníci omluvili.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 4. 8. 2022 byla hlídkou policie provedena na bývalém hraničním přechodu Rozvadov kontrola se zaměřením na nelegální tranzitní migraci. Kontrolováno bylo nákladní vozidlo s tureckými registračními značkami. V rámci kontroly bylo zjištěno, že v nákladovém prostoru vozidla cestovalo ukryto 27 osob, mezi kterými se nacházel i žalobce. Na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu na území České republiky. Předložil pouze identifikační kartu xx č. xx, personalizovanou na jméno B. F.. V důsledku toho vzniklo podezření, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, pročež byl dne 4. 8. 2022 zajištěn a eskortován na příslušné pracoviště k provedení dalšího šetření. V této souvislosti bylo lustrací v informačních systémech Policie ČR zjištěno, že žalobce skutečně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Proto s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 6 zákona o pobytu cizinců.
15. Při výslechu konaném dne 5. 8. 2022 žalobce uvedl, že trvale žije v Turecku v domě svých rodičů a s rodinou svého bratra. Uvedl, že má tři roky základní školy, v Turecku provozoval obchod, ale měl problémy s mafií, která ho dokonce postřelila do nohy. Před dvěma lety se rozhodl opustit Turecko a za cíl si vybral Německo. Z Istanbulu odcestoval dne 26. 7. 2022 kamionem, který ho měl za 8.000 Euro dopravit do Německa. Za celou cestu řidič zastavoval jen na nutné přestávky, nemá tušení, které státy cestou projeli. Z kamionu vystoupil až v České republice, kde byl kontrolován policií. Myslel si, že už je v Německu. Uvedl, že zdravotně je v pořádku, má pouze diabetes, se kterým se léčí, bere dvakrát denně léky. O azyl miní požádat až v Německu a po propuštění chce odcestovat za kamarády do Kolína nad Rýnem. Uvedl rovněž, že na území ČR ani EU nemá žádné příbuzné, ani žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby.
16. Téhož dne 5. 8. 2022 byl pak žalobce ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost vyjádřit se k nim. K dotazu správního orgánu k otázce zásahu do rodinného a soukromého života, zejména, zda existuje jakákoliv překážka, která by mu bránila vycestovat do země původu, žalobce uvedl, že zpět do Turecka se vrátit nechce, protože tam nejsou dobré pracovní příležitosti a že jeho cílem je dostat se do Německa.
17. Ve správním spise je založeno i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 8. 2022, ev. č. ZS54493, k možnosti vycestování cizince, dle něhož je vycestování žalobce do Turecka možné.
18. Dne 5. 8. 2022, čj. KRP H-84221-26/ČJ-2022-050022-SV, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 6 zákona o pobytu cizinců, se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky.

19. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž pouze obecně konstatoval, že rozhodnutí je v rozporu se zákonem a konkrétními ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců. Odvolání ani na výzvu nedoplnil. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení vyžádal přezkoumání závazného stanoviska ze dne 5. 8. 2022 k možnosti vycestování žalobce včetně zaslání podkladů, ze kterých bylo při jeho vypracování vycházeno, a dne 8. 11. 2022 bylo Ministerstvem vnitra vydáno závazné stanovisko čj. MV-189621-2/OAM-2022, které potvrdilo závazné stanovisko ze dne 5. 8. 2022 a konstatovalo, že vycestování žalobce je možné. Vyrozuměním ze dne 10. 11. 2022 byl žalobce uvědoměn o tom, že byl spisový materiál doplněn o zmíněné listiny s tím, že má možnost se s nimi seznámit.
20. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce v podstatě zamítl, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí pouze vypustil odkaz na bod 6 ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
21. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
22. Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, *až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn*, a dle bodu 4 *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*.
23. V posuzovaném případě nemá krajský soud pochyb o tom, že skutková podstata zmíněného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, neboť žalobce prokazatelně pobýval na území České republiky, aniž by disponoval platným cestovním dokladem a potřebným vízem či jiným oprávněním k pobytu. Tuto skutečnost ostatně nerozpориje ani žalobce, který nesprávnost napadeného rozhodnutí (jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí) spatřuje v tom, že správním vyhoštěním bude nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život.
24. Povinnost uložit cizinci správní vyhoštění při naplnění zákonem stanovených podmínek je zákonem o pobytu cizinců určitým způsobem korigována ustanovením § 119a odst. 2 citovaného zákona, podle něhož *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. Žalobce v žalobě poukazoval výhradně na svůj vážný zdravotní stav. Uvedl, že je dlouhodobě nemocný - trpí silným diabetem a že realizace správního vyhoštění by jej mohla ohrozit na zdraví i na životě, že se nutně musí léčit a zdravotně stabilizovat,

příčemž má zato, že je obecně známo, že v jeho zemi původu není pro všechny potřebné dostatečně zajištěna lékařská péče. Namítal, že v průběhu správního řízení se správní orgán nedopatřením s jeho zdravotním stavem nevypořádal, čímž nezjistil úplný skutkový stav věci a dospěl k nesprávnému závěru.

26. Jak vyplývá z předloženého správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí, zejména správní orgán I. stupně zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce a s jeho závěry se pak žalovaný ztotožnil a odkázal na ně. Zdravotní stav žalobce byl hodnocen současně s jeho věkem, správní orgán konstatoval, že žalobce je ve věku, kdy je možnost zařazení se do pracovního procesu stále velmi pravděpodobná, a že žalobce do protokolu uvedl, že je zdravý, že se léčí s cukrovkou a bere 2x denně léky (poznámka soudu: v prvostupňovém rozhodnutí na straně 8 sice chybí slovo „zdrav“, avšak v kontextu s tím, co žalobce uvedl při svém výslechu, je zcela zřejmé, že jde o zjevné nedopatření v psaní). Správní orgán hodnotil i povahu a pevnost rodinných vztahů žalobce, k čemuž uvedl, že svoji rodinu a příbuzné má v Turecku, tedy že rozhodnutím nemohou být narušeny. Společenské, kulturní a ekonomické vazby v ČR nemá žádné, neboť zde pobýval ode dne 4. 8. 2022, kdy byl kontrolován v nákladním vozidle směřujícím do Německa. Správní orgány rovněž zjišťovaly případné překážky ve vycestování (viz závazná stanoviska Ministerstva vnitra).
27. Krajský soud má zato, že se správní orgány dostatečně zabývaly kritérii pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a s jejich posouzením se ztotožňuje. Pokud jde o samotnou otázku zdravotního stavu žalobce, krajský soud znovu ověřil, že on sám při svém výslechu dne 5. 8. 2022 uvedl, že zdravotně je v pořádku, že má pouze diabetes, se kterým se léčí - bere dvakrát denně léky. Ani při seznámení se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí neuvedl žádné další skutečnosti týkající se svého zdravotního stavu, k výslovnému dotazu pracovníka správního orgánu, zda existuje nějaká překážka, která by mu bránila vycestovat do země původu, uvedl pouze to, že se tam vrátit nechce, protože tam nejsou dobré pracovní příležitosti. Ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a ani po vyrozumění ze dne 10. 11. 2022 o možnosti seznámit se s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí nesdělil správnímu orgánu žádné další skutečnosti ohledně svého zdravotního stavu.
28. Není tedy pravdou, že by se správní orgány se zdravotním stavem žalobce řádně nevypořádaly. Žalobce totiž ve správním řízení sám vypověděl, že se cítí zdravý, tedy kromě diabetu, se kterým se léčí. Z takového tvrzení však nelze dovozovat takovou závažnost zdravotního stavu, která by znemožnila realizaci vycestování.
29. V souvislosti s námitkou, že správní orgán nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce, žaloba namítla i porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“).
30. Dle čl. 10 odst. 2 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Dle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
31. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje (např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 221/2014-54), že dostává-li se nucené

vycestování cizince z ČR do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Přitom zdůraznil, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného (soukromého) života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného (soukromého) života cizince je pak dle rozhodovací činnosti ESLP třeba ve vzájemné souvislosti zohlednit zejména rozsah, v němž by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délka pobytu cizince na území státu, z něhož má být vyhoštěn, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existence případných překážek rodinnému či soukromému životu žalobce v jeho zemi původu, „imigrační historie“ cizince a povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.

32. Jak je uvedeno shora, správní orgány posuzovaly závažnost protiprávního jednání žalobce spočívající v jeho neoprávněném vstupu a pobytu na území bez cestovního dokladu a bez příslušného oprávnění k pobytu spolu s dalšími relevantními kritérii uváděnými ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. judikaturou, a odůvodněně dospěly k závěru, že uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života žalobce nedojde. Ani žalobcem zdůrazňovaný jeho zdravotní stav v kombinaci s ostatními výše uvedenými skutkovými okolnostmi nesvědčí o tom, že by v případě jeho vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy nebo čl. 10 odst. 2 Listiny.
33. Dle žalobce žalovaný nezjistil skutkový stav věci, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života i proto, že nezkoumal, do jaké míry by realizace správního vyhoštění zhoršila jeho zdravotní stav, resp. nezkoumal, do jaké míry mu vzniká újma na zdraví i újma materiální.
34. Dle ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, je správní orgán povinen zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
35. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že správní orgány zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Závěr o tom, že žalobce prokazatelně pobýval na území České republiky, aniž by disponoval platným cestovním dokladem a potřebným vízem či jiným oprávněním k pobytu, má jednoznačnou oporu ve správním spise. Tyto skutečnosti ostatně žalobce ani nerozporoval. Při posuzování otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce vycházely správní orgány převážně z vyjádření samotného žalobce, kterému byla ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité. Mohl v tomto smyslu předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným v řízení o správním vyhoštění i následně v řízení odvolacím. Jak je uvedeno již shora, ohledně svého zdravotního stavu správnímu orgánu žalobce sdělil pouze to, že je zdravotně v pořádku, že má diabetes, se kterým se léčí - bere dvakrát denně léky. Žádné jiné skutečnosti nesdělil. Správní orgány však nemají povinnost zkoumat všechna možná hypotetická zhoršení zdravotního stavu cizince ani pátrat a vyhledávat, do jaké míry by mu v důsledku vyhoštění mohla vzniknout případná újma materiální.

36. Krajský soud uzavírá, že za popsané situace správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně. To, že zjištěné skutečnosti vyhodnotily v neprospěch žalobce, neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení. Z obsahu spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s ustanovení § 3 správního řádu, a správní orgány tedy v tomto ohledu nepochybily.
37. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že se jeho zdravotní stav se výrazně zhoršil, jeho tvrzení je pouze a zcela obecné. Neuvedl, kdy ani jak se měl jeho stav horšit a nedoložil ani žádné podklady, které by o tom svědčily. Žalobce v žalobě zároveň pouze obecně tvrdil, že v Turecku není zajištěna dostatečná lékařská péče, přičemž neuvedl žádný důvod, proč by k ní neměl nadále přístup, když před odjezdem z vlasti se dle svých slov s diabetem léčil (bral dvakrát denně léky).
38. Krajský soud konstatuje, že obecně platí pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy, že soud rozhoduje dle skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Z tohoto obecného pravidla však existuje několik výjimek. Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU. Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlídnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady *non refoulement* zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Ve vztahu k možnému porušení čl. 8 Úmluvy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, čj. 8 Azs 27/2012-65 (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že „[s]oud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“.
39. Krajský soud neshledal, že by v projednávané věci byl dán výjimečný důvod k prolomení pravidla uvedeného v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Předně jsou žalobcova tvrzení o jeho výrazném zhoršení zdravotního stavu zcela obecná a ničím nepodložená. Dokonce ani neuvedl, kdy mělo ke zhoršení jeho zdravotního stavu dojít. Žalobcovo onemocnění spočívající v diabetu, se kterým se v zemi původu již i před vycestováním léčil, tedy nelze považovat za skutečnost, která by bránila v jeho vycestování zpět do země původu, ani která by založila nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Navíc má žalobce právě v zemi původu rodinné zázemí u rodičů, u kterých před odjezdem z vlasti (jak vypověděl) bydlel.
40. K uvedenému lze i podotknout, že cizinec má podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců možnost požádat o vydání nového rozhodnutí, domnívá-li se, že nastaly takové okolnosti, které znemožňují jeho vycestování.

41. Žalobce označil napadené rozhodnutí i za nepřiměřeně tvrdé a má zato, že žalovaný měl možnost rozhodnout o mírnějším postupu ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.
42. Nutno konstatovat, že správní vyhoštění již ze své podstaty vždy představuje určitý zásah do rodinného či minimálně soukromého života. Jak již bylo ovšem uvedeno, tento zásah je v zásadě přípustný, není-li natolik intenzivní, aby převážil nad zájmem státu na vyhoštění osoby (cizince), která pobývá v ČR neoprávněně a porušuje tak právní předpisy upravující podmínky pobytu cizinců na území ČR. Z pohledu shora vyjmenovaných kritérií pro posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného (soukromého) života cizince dospěl krajský soud k závěru, že uložení správního vyhoštění na dobu dvou let nelze v případě žalobce vnímat jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Rozhodnutí o správním vyhoštění je s ohledem na všechny okolnosti posuzovaného případu přiměřené a správní orgány dostaly požadavkům kladeným ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Nutno poznamenat, že stát má legitimní zájem na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy.
43. Dlužno dodat, že žalobce v žalobě navrhoval, aby byly jako důkaz před soudem provedeny lékařské zprávy o jeho aktuálním zdravotním stavu. Žalobce však žádné podklady (ani žádnou lékařskou zprávu) ke svému zdravotnímu stavu nepředložil, proto krajský soud žádný takový důkaz provést ani nemohl.
44. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné žalobě bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání si podkladů nutných pro rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. února 2023

Za správnost vyhotovení: R. V.

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně